

TULAK

Úvodník

Kamaráde - Kamarádko,

destává se Ti do rukou časopis, jakých u nás nevycho-
mnoho. Na jeho vzniku se podílela hrstka lidí, kteří
mají chuť tvořit a nenechat si to jen pro sebe.
Po překonání všech potíží, které vznikly během přípra-
vy vydání se Ti dostává do rukou první číslo našeho
plátku. Básničky a povídky by Tě měly pobavit, ale i
přivést k zamyšlení, repertáže by Ti měly přiblížit
novinky ze života trampského lidu. Přáli bychom si však,
aby Tě práce Tvých kamarádů také inspirovala a aby si
i Tvé příspěvky našly cestu do naší redakce a pomohly
tak k prodloužení životaschopnosti tohoto časopisu.

Redakce

Nad zářící elektrických světel
 cením teplo lidských očí.
 Nad slupující se pozlátka
 pomíjivých vítězství lidských výmyslů,
 cením si široké ticho plodných polí,
 šelestivou mluvu bučin a lipin,
 rozevlátý tok jehličnatého lesa
 i stín lidské práce na březích říček a potoků.
 Člověk zarazil hák do popelem zkypržené půdy
 a oral, oral staletí.
 Jeho děti už jinou krajinou dědí,
 tu, v níž nekonečná pokolemí vpila pot a lásku.
 Tvrdý kov zemi zranoval a roven rány hojil.
 Strán rozkvétala tisíce zvonků
 a tak rod z rodu
 co člověk vzal, zas zemi vracel.

Až jednou, kdy do přírody jdeme jako za zábavou
 majíce starosti, co vzítí na sebe, na hlavu
 a sotva pobylí jsme v ní obdivující ji,
 prcháme zpět do studených domovů
 - koloběh se obrátil.
 Vody schnout započaly, studánky zaplakaly
 toky v černou strouhu se proměnily,
 vzduch v kadidlo nepřátelských živlů.
 Kdo ještě do přírody vkročí
 nachází stále více pláče pro oči
 - stroj jede, pošlapávají vítězství prošlých
 pokolení.
 Nad zářící elektrických světel
 cením teplo lidských očí.

Člověče bdi a nebuď slepý,
 vždyť celý svět se může rozletět
 a sám buď vděčen každému,
 kdo dopředu vidí, co druzí nechtějí
 - už přilož svou ruku?

Díky za chvíle tepla kamarádi.
Kdo důvěru vaši zklamal,
sám zani nejvíce platí.
Protivy přejdou jak hromy blesky,
po kazisvětech zůstávají jenom trosky,
které nikdo nedědí.
Dobří lidé naše dílo ocení.
Svět je jen ten, v němž se dá žít.

Milan Húsek

" Každá země, kde se mluví o svobodě, která prý je
uvnitř jejích hranic, je podezřelá,
kde se musí pořádně vyřvávat: My jsme národ svo-
bodných lidí, tam se chce mermomocí ~~řekovat~~ fakt,
že se svobodou je to pod psa."

B. Traven

" Směj se, ale nikdy se nevysmívej!
Znetvořuje to tvář i duši."

Stendhal

reportáž-reportáž-reportáž-reportáž-reportáž-reportáž

Náš velký vandr

Začalo to tím, že jsme se v prázdniny ocitli s kamarádem Frenkym nammalém nádraží v Jindřichově Hradci, kde jsme čekali příjezd pacifiku od Havlíčkova Brodu, který dojel před západem slunce a vyhodil nám na perón dalšího kamoše Matea. Uzdy jsme si hodili do "tre-zoru". Moje dělala menší potíže, protože byla asi o délku rohlíku větší než "ter-zor". Proto se musela ohnout do oblouku, což jsem přijal s tichým zavytím. Vyrázili jsme do nejbližší knajpy, přemýšlejíc o svém osudu a neznali jsme totiž zdejší kraj a mrav. Tu noc jsme přespali v čekárně.

Úterý- vyrážíme do neznáma. Celé dva dny jsme křižovali zdejsím neznámým, ale krásným krajem a toužebně očekávali příjezd Jardy Indiána. Kouřící oř nás dopravil na Hlubokou, kde jsme se měli s naším pardem setkat.

Zajímavě proběhla cesta stopem. Frenky málem vystoupil předním sklem a šofér jen o chlup minul starý dub. Jen výkřiky vesničanů: "Auto jede! Auto jede!", zabránily další hrůze, když se zabrzděné auto vadalo samo po silnici. Tu noc jsme ještě stačili dorazit do cílového místa -
- Veselí nad Lužnicí.

A ráno goneme honem zpět do hradce, abychom stihli příjezd pacifiku od Prahy, který vezl netrpělivě očekávaný náklad - Jardu Indiána s báglem. Naše kompletní sestava se nasměrovala na streku, která nás vedla krajem známým coby "Canada mastnáků, padourů a lumpů." Asi se však přece jen nějak proláklo, že se naše "oficiální tramská delegace" chystá navštívit zdejší podnebí, protože těch prvních zde bylo, zaplášť pánbůh, málo. Naše oficiální výprava byla vedena směrem k rakouským hranicím a zastavila se na chvíli před plechovou cedulí, která všem, kdož absolvovali povinný kurz čtení, oznamovala, že zdejší asada se zve Blažejov.

Můžeme-li brát průměr podle místního zlatokopa, který nás pozval na ohnivou vodu a pokec, sídlí zde lid prostý a pohostinný.

Večer nás zastihl ve smrči nad tratí, kde jsme se rozhodli tvrdě skoncovat s melounem a jídlem, které mělo představovat "něco teplého do žaludku".

A potom oheň táborový tam do tmy zasvítil...

Ráno se líný Oskar ne a ne vykutálet z šedivých mraků atak cesta toho dne byla dlouhá asi jen tři míle. Na večeri zavonělo menu pokročilých kuchařů: vajíčka s houbama, a silný vítr nás zahnal do spacáků.

Následujícího dne bylo postaráno nejen o počasí, ale i o legraci. Mateovy kanady nevydržely zátěž deseti mil, takže se snimi jejich majitel musel rozloučit a pochlédnout se po vhodné obuvi. Vzhledem k svému pokročilému věku (23) zvolil vhodně domácí papuče, což mu vysloužilo přezdítku "pan domácí". Inu- není nad pohodlí.

Po menší námaze s hledáním cesty, ze které jsme odbočili, nás čekalo přenocování u malého jezírka a po úspěchu z minulého dne také vejce na houbách. Oheň a zvuk kytary dodal krásnému večeru patřičný lesk a už snad postě se opakovalo neopakovatelné - souzvuk lidí a přírodou a kamarádsky velebný pocit v nás.

Ráno bylo ve znamení finišu na konečnou štaci, odkud nás plíživý autobus odvezl zpět do Hradce. Vyměnili jsme plížák za pacifik a za chvíli zase "ahoj Moravo, ahoj ty škaradé Brno, máš štěstí, že nás hostíš jen na noc".

A po šedivém ranním budičku rychle pryč z čadícího města šoupáčkem, který byl vlastně poslední tečkou za letošním Velkým vandrem, zpátky domů.

Každý je takový jak ho pánbůh stvořil.
Často je však horší.

ohlasy-ohlasy-ohlasy-ohlasy-ohlasy-ohlasy-ohlasy-ohlasy

K 6.prosinci 1981 jsme v Uherském Brodě uspořádali tramský večer. Byl to první pokus o takovou akci na vlastní pěst, proto bych ji chtěl svými několika poznámkami zhodnotit. Mně osobně se akce nelíbila.

Konferenciéra celého pořadu dělala šerif naší osady Mont. Hlavním programem byla beseda s kamarádem Samem o Rakouských Alpách. I když měl fantastické diáky, lépe připravenou řeči by si jistě získal více vděčnějších posluchačů. Pozvali jsme také folkovou skupinu Mat. Ovšem něco tu chybělo - nikdo kapelu neuvedl a nepředstavil. Také jsme se nedozvěděli názvy písní, které zahráli.

Na závěr celého programu jsme zkusili malou anketu: " Co se ti líbilo a nelíbilo a co by se mělo zlepšit ", kde mohl každý uvést své připomínky a návrhy k dalším podobným akcím. Výsledek ankety byl tak trachu překvapující. Ani jeden vyplněný anketní lístek. Že by se líbilo všechno? Že bybyli spokojeni? Nikdo prostě neprojevil nejmenší zájem napsat svůj názor. Čeho se bál? Já myslím, že se na takových akcích musí podílet více lidí, aby se daly zvládnout do všech podrobností. A aby příště nedocházelo k takovým nedostatkům, jaké se našly 6.prosince.

Frenky

A co vy na to ???

máte šance-máte šance-máte šance-máte šance-máte šance

Pitná voda

Otvíráš zvědavě časopis

Čteš

o nezkrocených horách

o stromové aleji

o lesní studánce

íješ z láhve s nápisem

Pitná voda - import

Město

"Města jako Paříž jsou továrnou na výrobu nemocných"

Těžkým smogem

se prodírá chladné slunce

Spíše by chtělo uniknout

z ocelového města

a asfaltových koberců

Snaží se zahřívát

železné konstrukce

komíny továren

výtahy šachet

a občas uschlý strom

Libg

máte šance-máte šance-máte šance-máte šance-máte šance

Stojíš
posloucháš
oči koukají na tě krásu
srdce se jí kochá.
Blankyt v tichém kroku odchází
zato červánky barví obzor
určitě.....určitě teď právě
n.....zlomil se den

Přemýšlíš
pak snad již v paměti vryté
sebereš těch pár věcí.
"Vlečnák" jak sám říkáš pinklu
nahodíš jedním popruhem (tím levým)
na rameno a odcházíš.

Odcházíš s divnou ve chvíli
prožitou touhou.

Po tobě nezůstalo nic...
...však krásu krásy v sobě
ponecháš si.

Jarda Indián

HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA!

Ze starých pověstí tramských

V dobách, kdy na stolici šerifské moudře vládla Libuše, zlé nastaly časy. Láhvové pivo ještě nebylo vynalezeno a žádný zálesák v kraji nedokázal tupláku plného vynést až na Vyšehradskou skálu. Kruté bylo zapíjetí guláš chlorovanou vodou z podolského bazénu. Žízeň padla na Vyšehradský kemp a ani Libušino proroctví o pivu v konzervách nepomáhalo.

Až jednoho dne krátce po poledni strhl se na celém Vyšehradě jásot a křik. To všechen tramský lid vítal Bivoje, vida jak s tuplákem plným piva rozšafně stoupá. "Je sexy!", volaly ženy. "Je jak Casius Clay", špitla rozrušená Kazi, sestra Libušina, hledíc na skvostného mládence. "Ovládej se, huso!" okřikla ji sestra Libuše. "Vždyť koukáš jak Čachtická paní". "Tobě se to řekne", bránila se Kazi, "ale v tom zapadákově je nejvšj jednou týdně biograf.

Mezitím statný Bivoj dorazil až na Vyšehradskou skálu, shodl sud plný ze širokých ramen a poklonil se oběma kněžnám. "Sám jsem si ho sem dotáh, sám ho taky vypiju", pravil. Když kněžna Libuše kývla na souhlas, narazil první korbel. Slunce se ani nestačili překulit přes Smíchovské pláně a z prázdného sudu syčela jen pěna. Byl dojat lid tramský a jásal zároveň. Každá pod záminkou skvělé sbírky pivních táčků, lákala Bivoje do svého kempinkového přívěsu, leč marně. "Jen ho nech", smála se Libuše, "ráno uvidíš!" A skutečně viděla. Vladyka s ručníkem na klavě věrně vyprovázel její družinu tak, že místo na Kazín, zabloudili do Plzně.

"Jde se na exkurzi", rozhodl před staříčkou bránou pivovaru Bivoj, prohlásiv Kazi a její družinu za frekventanky střední ekonomické školy v Pardubicích. Každá, vida novou pohromu, se však vytasila s novým trumfem: rentgenový snímek Bivojových jater dosáhl žádoucího účinku. I zhrozil se vladyka a ostatní bylo pro moudrou Kazi hračkou.

Šťastně žil Bivoj na kempu Kazíně a místo piva lovil bobříky. Večer mu Kazi předčítala Káju Maříka. Bivoj pevnou rukou vedl protialkoholickou léčebnu a ve volných chvílích se učil hře na klavír. Až do své smrti se Bivoj nedověděl, že ten rentgenový snímek nepatřl jemu, nýbrž nějakému Broučkovi z Rokycan a že Kazi ho podvodně získala od jedné zdravotné sestry výměnou za podepsanou fotografii populárního dua Cyrila a Metoděje.

Slušný

Viděl jsem ho stát u stromu
a vyrýval do něj znaky lidí,
co jednou za čas líně a těžce vytáhnou se z domu.
Přišel jsem blíž a ptám se proč a k čemu?
Byl jedním z těch "slušných", co hodně mluví
a co si myslí, že vše patří j nom jemu.
Ti nikdy nepochopí, proč dávám ahoj trávě, senu
a každý pátek utíkám z města ven.
Ten nikdy nepochopí...

Tam

Tam, kde jsi volný
a mezi svými
zbavený všech mūr
a vidin velkoměsta
Přijď a oddej se snům rozumění
vždyť víš
kudy sem vede cesta
Přijď

Frenky

Tramp a Trampka

Příběh, který vám budu vyprávět, se opravdu stal. Za tu dobu již odteklo hodně vody z našich řek a stromy v lesích povyroستly a zesílily. Kamarády, co z těch dob dnes ještě potkávám, bys mohl na prstech spočítat.

Poprvé jsem je uviděl na jednom výročním ohni dnes už neznámé osady. Ona byla drobná plavovláska se zvonivým, pěkně zbarveným hlasem, který se věčně smál. On o hlavu větší, širokých ramen a s kytarou na zádech při ní stál jako vzrostlý pevný dub nad ohebnou břízkou, jakoby ji chtěl chránit svým tělem před vším, co by jí mohlo ublížit. Ale přece ~~nik~~ nich ještě bylo něco zvláštního. Častokrát, když sedím někde opodál na kládě u velkého dohořívajícího táboráku a sleduji ohnivá šípy jisker vylétující k obloze, vzpomenu si na večer, kdy jsem ji poprvé slyšel zpívat. Byla to lyrická píseň o lásce dvou lidí a jejich vztahu k přírodě. Končila smrtí jednoho z nich a po ní nastalo v kruhu kamarádů hrobové ticho. Později, když jsme se ptali na ni, řekli nám skromně, že je před týdnem spatřili ve svém campu.

A pak jsem je potkával skoro dvě zimy. Přišel jsem někde k ohni a spatřil jsem Trampa. Rychle jsem očima našel Trampku. Vždy byla nablízku.

Jednou zase Tramp čekal na Trampku na nádraží, aby spolu odjeli do říše svých snů. Tentokrát nepřišla. Odjel tedy sám a pak si to vyčítal. Chodil bez cíle lesem a lámal si hlavu, co se jí asi mohlo stát.

Když ho vlak znovu vysadil na nádraží, vydal se směrem k ulici, kde bydlela. Před jejich domem seděla veselá společnost v autě a na někoho troubila. Nevnímal je. Vešel do chodby a vyběhl po schodech nahoru. Na odpočívadle se však zarazil. Smál proti ní. Měla na sobě lehký pláštík, kabelku a voněla jako nikdy předtím. Jeho oči se ptaly. Pohlédla do náh, ale dlouho ten pohled nevydržela a její zrak uhnul na schody: "Viš Trampe, bylo to krásný, ale teď s tebou nemůžu dál jezdit. Není to nic pro mě aby střežou nad hlavou mi bylo širý nebe, nevědět, co budu jíst a kde zítra budu spát. Takhle nejde dál žít. Musím se usadit a založit si rodinu. Pochop, já se nemohu pořád toulát!"

Chtěl něco říct, ale dusil se. Zalapal naprázdno po

vzduchu, obrátil se a vyběhl z domu přímo přes ulici, nevšímaje si houkání aut a cinkání tramvají. Ani nevěděl kudy a jak se tenkrát dostal domů. Vítr tvořil koberec padajícího listí, po kterém jsem šlapal lesem. Koukám se na barevný podzimní ples stromů a pod fousy si broukám písničku. V tom jsem ho potkal. Vypadal o hodně starší, ačkoliv od našeho posledního setkání uběhl asi rok. V jeho očích bylo něco, co jsem tam dřív nikdy neviděl. Podal jsem mu ruku a hned jsem se ho vesele zeptal: "A kde máš Trampku?" Při tom jsem šibalsky pozoroval, odkud se z houští ozve její smích.

Podíval se na mě zpříma očima plnýma zadržovaného pláče a odpověděl: "Skočila pod vlak." Na to odbočil z stezky a prodíral se houštím pryč.

Red

aforismy-aforismy-aforismy-aforismy-aforismy-aforismy-

Stromy jsou moudré; nepotkal jsem jediný, který by mě řekl: Pane, jste darebák.

V lese jsou stromy a zbytky stromů. Často též oplechovaní lidé a zbytky oplechovaných lidí.

Vlastimil Elenčil

Zaujal nás text z muzikálu Neberte nám princeznu

M.Žbirka

TO STE VY !!

Vhodné autá, vhodné šaty,
vhodné knihy, vhodné slová,
to ste vy!

Patronov a vplyvných ľudí
obskakovať zas a znova,
to ste vy!
Vy máte domy do oblohy,
mne stačí obloha a zem.
Vy máte autá, ja mám náhy
a na nich dojdem kam len chcem.

Učili nás odmalička,
čo sa má a čo sa nemá.
To ste vy!
Keď sa nájde vhodná chvíľa,
nahodí sa vhodná téma,
to ste vy!

Vy ste vždy stopercentne vhodný,
ničomu nech sa nediť.
Vhodne vám uteká den po dni,
každý je vhodne šedivý.

Vhodné lásky, vhodné styky,
vhodné kreslá, vhodné jedlá,
to ste vy!

Nikomu sa nepriзнáte,
že ste z nás dnes trochu vedľa.
To ste vy!
A moje ošuchané džíny,
sa k vašim rokám nehodia.
Viem, vyste iný.
Vy ste vy a ja som ja.

zaujalo nás-zaujalo nás-zaujalo nás-zaujalo nás-zaujalo

Zprávy z osad - Zprávy z osad - Zprávy z osad

V Napajedlích se uskutečnil další večer tramských písní. Hráli: Karabina, Fialka, Pišáci, Chrupa, Touha, Zm mechu a kapradí

Packa a spol. uskutečnil v Chříbech hon na člověka. Večer byl zakončen country bálem s tanečky.

Tarzan z TO Geronimo má syna.

Opustil nás brodský Čára. Do zelených otěží ho jalo Humenn

TO Estakádo uskutečnilo další ročník zimního táboření.

V Uh.Brodě se uskutečnilo již druhé posezení s písničkou. Promítaly se diapozitivy z Indie (Karel Tomayer) za hudebního doprovodu folkové skupiny Mat a folkové skupiny Trimi.

Připravuje se další ročník country, folk a tramské hudby ve Veselí. 23.dubna bude hrát v Nivnici Karabina.

Oženil se Křovák. Dobře mu tak!!

Připravujeme výstavu tramské tvořivosti. Obracejíme se na vás s prosbou. Můžete-li něco zapůjčit, dejte vědět do redakce (jedná se o foto, výrobky ze dřeva, kůže apod).

a jsme v cíli,...

Všechno jednou skončí I ty jsi došel na konec na konec našeho plátku. Bylo v něm vše, co bylo v našich silách stvořit. Tedy úplně všechno ne. Něco si musíme nechat na příště. Abys i v dalším čísle našel něco, co tě bude zajímat. Jestli jsi v tomto čísle nenašel nic z toho, co jsi hledal, nezoufej, možná, že se dočkáš příště.

Ale nestačí jenom nečinně čekat. I ty máš možnost prokázat, co v tobě je a ukázat všem, co se v tobě skrývá. Své příspěvky do Tuláka posílej na adresu redakce. (A nezapomeň - příspěvky posíláš proto, abys i příště našel ve své schránce další, druhé číslo Tuláka.)

ahoj REDAKCE